

“Je eigen plekkie, je eigen inrichting. Fijn!”

Gijs Visser is gewend. “Helemaal!” zegt hij. Niet eenzaam? Hij grijnst: “Nee, was dat maar waar!” Hij is gelukkig in z’n nieuwe appartement aan de Dintelstraat in Den Helder. “Een droom is uitgekomen.” Cliëntbegeleidster

Annika Kossen is ook tevreden, al is er voor de ondersteuners ook nog veel te winnen, meent ze.

In februari verhuisden de jonge cliënten van locatie Doorzwin in Julianadorp naar Den Helder. In samenwerking met woningbouwvereniging Mooiland Vitalis realiseerde de Zee-meeuw nieuwe woningen in een oude flat. Twee etages met veertien appartementen aan de Dintelstraat vormen een ideale plek voor hen om individueel te wonen. Met ondersteuning vanuit het steunpunt op de eerste etage.

Ballonnenlawine

Een feestelijke ballonnenlawine begeleidde de opening. De cliënten verrichtten vervolgens zelf de openingshandeling van hun eigen appartement. In Julianadorp woonden ze nog min of meer ‘op kamers’, in een woongroep.

Voorafgaand aan de verhuizing had Gijs wel een keer laten vallen, dat het op jezelf wonen hem spannend leek. Maar nu hij er een tijdje woont, kan hij niet anders zeggen dan dat het hem alleen maar meevalt. “Het is een hele vooruitgang. Je hebt je eigen plekkie, met je eigen inrichting. Fijn!” zo meent hij. Het is weliswaar veel individueler, maar evenzogoed nog gezellig. “We drinken wel samen koffie. Niet met iedereen, maar met sommigen. Of eigenlijk is het meer bij elkaar op bezoek gaan. Om een bakkie...”

Zijn woning bestaat uit een woonkamer, slaapkamer, keuken, wc en badkamer. Hij heeft een eigen wasmachine, die meteen droogt ook. In de woonkamer staat een grote TV, in z’n slaapkamer hangt er ook nog één aan de muur. Die gebruikt hij overigens zelden.

Op de eerste verdieping is een gemeenschappelijke ruimte. Op beide verdiepingen is een balkon voor gemeenschappelijk gebruik, vertelt Annika. “Bij ons op de tweede ook?” vraagt Gijs verbaasd. Wist-ie zelf niet eens.

Varkentje voor de Vomar

Dagelijks om een uur of half vijf, praat Gijs met de begeleiding. Overdag werkt hij op natuurcentrum de Helderse Vallei. Dat is tien minuten fietsen voor hem. Op donderdag

kookt hij samen met een begeleidster uit een kookboek. De andere dagen eet hij magnetronmaaltijden. Nee, niet meer van Eet-idee: “Ik doe zelf m’n boodschappen, hier om de hoek bij de Vomar.”

Annika vult aan: “Hij is er al heel snel toe overgegaan om zelf boodschappen te doen. Als hij een boodschappenlijstje nodig heeft, tekenen we er één. Laatst moest hij spek kopen, heb ik er een varkentje op getekend.”

Active support

Annika Kossen was stagiaire in Doorzwin en heeft nu een baan als cliëntbegeleidster op de nieuwe locatie. “Cliënten gaan hier met sprongen vooruit,” zegt ze. “Ze doen steeds meer zelf en redden zich steeds beter.” En nog steeds is er voor ons methodisch veel te winnen. Zo willen we meer doen aan ‘active support’ en competenties vergroten.

Aanvankelijk was het wel wennen, bekent ze. “Hier werk je heel anders. De begeleiding vindt plaats achter de voordeur, je komt bij de cliënt over de vloer. Dat moet je plannen, afspraken maken... Het was schaven aan tijden. Dat is het nog steeds. Straks komt er nog iemand bij en ook die begeleidingstijd moeten we inpassen. Dat kan betekenen dat we weer wat moeten schuiven met tijden.”

Alarm

De faciliteiten voor goede ondersteuning zijn aanwezig in het flatgebouw. Inclusief af luisterapparatuur voor de nacht en alarmering. Gijs heeft ook zo’n knop op z’n kamer. Eén keer gebruikt, maar toen deed-ie het niet. Zul je altijd zien... Nieuwigheid... En toen? “Heb ik de begeleiding met de telefoon gebeld.”

Het steunpunt is op de eerste etage, waar de cliënten wonen die ondersteuning in de buurt nodig hebben. Op de tweede etage wonen vooral LVG-jongeren. Annika vertelt: “Die kunnen wel eens voor burengerucht

zorgen. Dan hebben ze last van elkaar of de burens erboven hebben last van hen. Bij een aantal gaat een klacht van andere burens via ons. Maar we hebben ook naar de burens erboven duidelijk gemaakt, dat zij gewoon burens zijn en dat ze ook bij overlast net zo behandeld moeten worden als andere burens.”

Van buiten is het een oude flat, daar aan de Dintelstraat, maar van binnen zijn het fonkelnieuwe woningen. ‘s Middags rond vier uur druppelen de cliënten binnen. “Ga maar naar je eigen huis,” zegt Annika. “Ik kom straks bij je langs.”

Steven van der Burg